

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

15 октомври 1987 година*

По дело 222-86

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от Tribunal de Grande Instance, Lille (Франция) (осми наказателен състав) в производството, висящо пред този съд между

Union nationale des entraineurs et cadres techniques professionnels du football (Unectef), професионален синдикат със седалище в Париж от една страна,

и

- **Georges Heylens**, треньор по футбол, с местожителство La Madeleine (Франция),

- **Jacques Dewailly**, председател и управителен директор на акционерно дружество за смесена икономика Lille Olympic Sporting Club, със седалище в Villeneuve-d'Ascq (Франция),

- **Jacques Amyot**, също директор на Lille Olympic Sporting Club, с местожителство в Templemars (Франция),

- **Roger Deschodt**, също директор на Lille Olympic Sporting Club, с местожителство Faches-Thumesnil (Франция) от друга страна,

относно тълкуването на член 48 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н J. C. Moitinho De Almeida и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председатели на състав, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н C. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н T. F. O' Higgins и г-н F. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-н J. A. Rompe, заместник-секретар,

като взе предвид становищата, представени:

- за Union nationale des entraineurs et cadres techniques professionnels du football (Unectef), ищец по главното производство, от адв. J.-J. Bertrand по време на писмената и устната фаза на производството,

---

* Език на производството: френски.

- за г-н Georges Heylens, г-н Jacques Dewailly, г-н Jacques Amyot и г-н Roger Deschodt, ответници по главното производство, от адв. G. Doussot по време на писмената и устната фаза на производството,

- за френското правителство, от г-н G. Guillaume за писмената фаза на производството,

- за датското правителство, от г-н L. Mikaelson, за писмената фаза на производството и от г-н Joergen Molde, юридически съветник в министерството на външните работи по време на устната фаза на производството,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н J. Griesmar по време на писмената и устната фаза на производството,

като взе предвид доклада от съдебното заседание и след заседанието от 31 март 1987 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено по време на заседанието от 18 юни 1987 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 4 юли 1986 г., постъпило в секретариата на Съда на 18 август 1986 г., Tribunal de Grande Instance, Lille (Областен съд) е отправил на основание на член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на член 48 от Договора за ЕИО.

2. Този въпрос е повдигнат в рамките на наказателна процедура, която Union nationale des entraineurs et cadres techniques professionnels du football срещу г-н Georges Heylens, футболен треньор, и срещу г-н Jacques Dewailly, г-н Jacques Amyot и г-н Roger Deschodt, ръководители на акционерното дружество за смесена икономика Lille Olympic Sporting Club, за това, че респективно в качеството на извършител и съучастници за нарушаване на разпоредбите на френския Закон № 84-610, от 16 юли 1984 г. относно организацията и развитието на дейностите свързани с физическата култура и спорта (JORF от 17.7.1984 г.), и на член 259 от наказателния кодекс относно присвояването на звание.

3. От материалите по делото е видно, че във Франция достъпа до професията футболен треньор е подчинена на притежаването на национална диплома за футболен треньор или на чужда диплома, приета като равностойна с решение на компетентен член от правителство след консултиране на специална комисия.

4. Ответникът по главното производство г-н Georges Heylens, е белгийски гражданин, който има белгийска диплома за треньор по футбол, и който е нает от Lille Olympic Sporting Club в качеството му на треньор на професионалния футболен отбор на този клуб. Молбата за признаване еквивалентността на белгийската диплома е отхвърлена с решение на компетентния член на правителство, който в своите мотиви се позовава на неблагоприятно становище

на специалната комисия, което не съдържа доводи. Тъй като г-н Heylens е продължил да упражнява професията си, професионалният синдикат на треньорите по футбол е завел дело срещу него и срещу ръководителите на дружеството, което го е наело пред наказателния съд на Lille.

5. Тъй като е имал съмнение относно съвместимостта на френската разпоредба с правилата за свободно движение на работници, Tribunal de Grande Instance, Lille (осми наказателен състав) е прекратил производството, докато Съдът се произнесе по следния преюдициален въпрос:

„Фактът, че се изисква за платените длъжности като треньор на отбор (член 43 от Закона от 16 юли 1984 г.), притежаването на френска диплома или чужда диплома, приета като равностойна от комисия, която с немотивирано решение, срещу което никакво действие по обжалване не е предприето, представлява ли ограничение на свободното движение на работници, така както е определено в членове 48 - 51 от Договора за ЕИО, при липсата на директива, приложима за тази професия?”

6. За по-обстойно изложение на фактите по делото на протичането на процедурата и на доводите, представени на основание на член 20 от протокола относно статута на Съда на Европейските общности, се прави препратка към доклада от заседанията. Тези елементи от делото са взети по-надолу единствено доколкото е необходимо за доводите на Съда.

7. Въпросът, поставен от препращащия съд, цели най-вече да получи отговор на въпроса, кога в държава-членка достъпът до длъжност като наето лице е подчинен на притежаването на национална диплома или на чужда диплома, призната като равностойна, принципът на свободното движение на работници, предвиден в член 48 от Договора изисква решението, което забранява на работник, гражданин на друга държава-членка признаването на еквивалентността на дипломата, издадена в държава-членка, на която той е гражданин да може да се обжалва пред Съда и да бъде мотивирано.

8. За да се отговори на този въпрос, следва да припомним, че член 48 от Договора предвижда спрямо работниците, прилагането на основен принцип, който се съдържа в член 3, буква в) от Договора, където се казва, че за постигането на целите, предвидени в член 2, Общността трябва да съдейства за премахването между държавите-членки на пречките пред свободното движение на хора и услуги (вж. Решение от 7 юли 1976 г., *Watson u Belmann*, 118/75, Recueil, стр. 1185).

9. За прилагане на общия принцип на забрана на дискриминация на основата на националност, изложен в член 7 от Договора, член 48 цели да елиминира в законодателствата на държавите-членки разпоредби, които що се отнася до достъпа до работно място, заплащането и останалите условия на труд налага на гражданите на друга държава-членка по-строго отношение или ги поставя в неблагоприятно правно положение по отношение на това, в което се намират гражданите на съответната държава-членка (вж. Решение от 28 март 1979 г., *Saunders*, 175/78, Recueil, стр. 1129).

10. При липса на хармонизация на условията за достъп до професия, държавите-членки са в правото си да определят необходимите знания и квалификации за упражняването на тази професия и да изискват представянето на диплома, която потвърждава притежаването на тези знания и квалификации.

11. Законното изискване в различните държави-членки що се отнася до дипломите за достъп до някои професии, въпреки това представлява, така както Съдът вече е заявил в Решението си от 28 юни 1977 г. (Richard Hugh Patrick, 11/77, Recueil, стр. 1199), пречка за ефективното осъществяване на свободата, гарантирана от Договора и чието отстраняване трябва да бъде улеснено от директиви за взаимно признаване на дипломи, сертификати и други свидетелства за квалификация. Така както Съдът е решил в цитираното по-горе решение фактът, че подобни директиви все още не са приети не позволява на държава-членка да отказва ефективното упражняване на това право, което произтича от правото на Общността, когато тази свобода може да бъде осигурена в същата държава-членка, включително от факта, че нейните законови и административни разпоредби разрешават признаването на еквивалентността на чужди дипломи.

12. Свободното движение на работници представлява една от основните цели на Договора, задължението да се осигури свободно движение съгласно съществуващото национално законодателство и разпоредби произтича, така както Съдът вече е заявил в своето Решение от 28 април 1977 г. (Thieffry, 71/76, Recueil, стр. 765), от член 5 от договора, според който държавите-членки трябва да вземат всички мерки общи или специални, които да осигурят изпълнението на задълженията, които произтичат от Договора и да се въздържат от всички мерки, които биха могли да застрашат реализацията на целите на Договора.

13. След като трябва да съгласува изискването за квалификация, необходима за упражняването на определена професия със задълженията, които произтичат от изискването за свободно движение на работници, процедурата по признаване на еквивалентност трябва да разреши на националните органи да се уверят обективно, че чуждата диплома потвърждава, че притежателят Ж има необходимите знания и квалификация, ако не същите, то поне еквивалентни на тези на националната диплома. Тази преценка на еквивалентността на чуждата диплома трябва да се прави изключително като се вземе предвид степента на знания и квалификации, които за нейния притежател се приема, че има, в светлината на тази диплома като се вземе предвид естеството и продължителността на обучението и практическите квалификации, които дипломата потвърждава като извършени.

14. Свободния достъп до работно място представлява основно право, дадено от Договора на всеки работник от Общността, съществуването на възможност за обжалване на всяко решение на национален орган, който отказва упражняването на това право служи, за да се осигури на всяко физическо лице ефективната защита на неговото право. Така както съдът е заявил в своето Решение от 15 май 1986 г. (Johnston, 222/84, Recueil, стр. 1651, 1663), това изискване представлява общ правен принцип на Общността, който произтича от общите конституционни традиции на държавите-членки и е съхранен в членове 6 и 13 на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

15. Ефикасността на съдебния контрол трябва да се отнася до законността на доводите на оспорваното решение и включва в общи линии задължението на сезирания съдия да изисква от компетентния орган нотифицирането на доводите. Но когато става дума, както в случая, да се осигури ефективна защита на основно право, предоставено от Договора на работниците от Общността, то трябва последните да могат да защитават това право в най-добрите възможни условия и да могат да решават с пълно познаване на въпроса дали за тях е изгодно да сезират съда. От казаното до тук следва, че при подобна хипотеза компетентният национален орган има задължение да съобщи доводите, с които обуславя своята забрана в самото решение или в по-късно съобщение, направено по молба на заинтересованите.

16. Тези изисквания на правото на Общността, а именно съществуването на възможност за обжалване и задължението за излагане на доводи се отнасят единствено като се има предвид тяхната цел до окончателните решения, които отказват признаването на еквивалентност, а не до становищата и другите мерки, които могат да бъдат приети във фазата на подготовката и разследването.

17. Следователно трябва да се отговори на въпроса, отправен от Tribunal de Grande Instance, Lille, че когато в държава-членка достъпът до длъжност като наето лице е подчинен на притежаването на национална диплома или на чужда диплома, призната като равностойна, принципът на свободно движение на работници, установен в член 48 от Договора изисква решението за отказ на работник, гражданин на друга държава-членка за признаване на еквивалентността на дипломата, издадена от държавата-членка, на която той е гражданин, трябва да подлежи на съдебно производство, което позволява да се провери законността по отношение на правото на Общността и засегнатото лице да може да получи достъп до доводите станали основа на това решение.

По съдебните разноски

18. Разноските, направени от френското и датското правителството и от Комисията на Европейските общности, които се представили своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, отправен до него от Tribunal de Grande Instance, Lille, с Решение от 4 юли 1986 г., реши:

Когато в държава-членка достъпът до длъжност като наето лице е подчинен на притежаването на национална диплома или на чужда диплома, призната като равностойна, принципът на свободно движение на работници, установен в член 48 от Договора изисква решението за отказ на работник,

гражданин на друга държава-членка за признаване на еквивалентността на дипломата, издадена от държавата-членка, на която той е гражданин, трябва да подлежи на съдебно производство, което позволява да се провери законността по отношение на правото на Общността и засегнатото лице да може да получи достъп до доводите станали основа на това решение.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 октомври 1987 година.

Подписи